

Elly Conway

Argylle

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Er zijn weinig plekken op aarde meer desolaat dan Zuidoost-Siberië bij dageraad op een bijtend koude ochtend in maart. De piekerige dennenbossen van de taiga bedekken de grond als een bed van groene spijkers. Hier klinkt geen vogelgezang dat de lucht van min vijftwintig graden doorboort. Alleen de geselende wind en het klagerige gehuil van een wolf in de verte.

Maar een geluid doorbreekt de dodelijke stilte, een zacht gemommel dat steeds luider wordt, en nu verschijnt er iets wat glinstert in de vroege ochtendzon. Een hogesnelheidstrein die zich met zijn spitse neus een weg klieft door de vrieskoude lucht, zich meedogenloos voortspoedt terwijl het dikke woud plaatsmaakt voor moerassige laaglanden en winderige toendra's.

In de standaardrijtuigen liggen mensen op smalle bedden, met hun gezicht naar de wand, de wodka van de avond ervoor eruit te slapen. Of ze zitten bijeen gehurkt op de onderste stapelbedden *pirozski* te eten en door de besmeurde en vuile ramen naar het landschap te kijken. Maar aan de achterkant van de zilveren streep ziet het er heel anders uit. Een rijtuig van goud, met de initialen VF en IF verstrengeld in keizerlijk paars.

De echte VF en IF – ook wel bekend als Vasili en Irina Fedorov – zijn juist helemaal niet met elkaar verstrengeld. Sterker nog, het zou lastig zijn je twee mensen voor te stellen die op een meer afgezonderde manier zo'n krappe ruimte deelden. Irina zit in een leunstoel met hoge rug, eigenlijk meer een troon dan een stoel. Ze laat haar linkervoet weken in een por-

seleinen kom vol rozenolie en op het oppervlak drijvende rozenblaadjes, terwijl een vrouw met een schort voor op haar knieën zit en de zool van haar rechtervoet krachtig schrobt met zeewier dat voor het vertrek van de trein vers opgehaald is uit de haven van Vladivostok.

Irina heeft een tijdschrift in haar handen dat ze ongeïnteresseerd doorbladert. De trein arriveert pas over zes dagen in Moskou en er is praktisch geen bereik voor mobiele telefoons, ondanks die 'geavanceerde technologie' die hun beloofd was. Ze kan niet praten met haar vriendinnen of haar zus. Kan niet tegen hen klagen dat ze met haar man opgesloten zit in dit vergulde rijtuig en dat ze daardoor haar eigen huid er wel af zou willen klauwen. Kan hun niet vertellen dat zijn zachte stem aan haar zenuwuiteinden knaagt en dat wanneer hij haar strak aankijkt met zijn kleur- en levenloze ogen achter die bril zonder montuur, ze zich net een vlinder voelt die met een speld vastgeprik zit.

En zelfs al kon ze met hen praten, wat zouden ze dan zeggen? Dat ze haar hadden gewaarschuwd om niet te trouwen met een buitenstaander terwijl ze een keuze kon hebben gemaakt uit de oude Russische families. Generaties die net zo makkelijk te traceren zijn als de aderen op je pols. Dat ze zich na haar verkeerde keuze zou moeten troosten met het uitgeven van zijn miljarden. Een vakantiehuis aan het Valdaimmeer. Een appartement in Knightsbridge. Een villa aan de Franse Rivièra. Luxe meubilair. Een nieuw jacht. Meer liposuctie. Langere haarextensies. Ze heeft inmiddels zoveel operaties achter de rug dat ze haar eigen gezicht in de spiegel niet meer herkent. 'Voorzichtig,' had hij gezegd toen ze de laatste keer terugkwam uit die privékliniek in Beverly Hills en hij achter haar stond bij haar kaptafel, terwijl hij de nog steeds zachte huid op haar wangen terugtrok tot aan haar haargrens. 'Als je het nog meer uitrekt, zal het scheuren als een oude papieren zak.'

De pedicure, die nu een puimsteen gebruikt op de ruwere huid van haar hiel, drukt te hard. 'Kijk uit wat je doet!' Irina

schopt en de vrouw verliest haar evenwicht, steekt een hand uit om zichzelf op te vangen en stoot het porseleinen voetbadje aan, waardoor er een kleine scheut water op het pluchen tapijt belandt. 'Idioot!'

Aan de andere kant van het rijtuig, bijna zo ver als maar enigszins mogelijk is, kijkt Irina's man op. Maar als hij boos is om de verstoring, of bezorgd, of zelfs maar nieuwsgierig, aan zijn vlakke, onopvallende gezicht is het niet te zien. Hij zit bij het raam in net zo'n leunstoel als die van zijn vrouw, met een opgepoetst houten bureau voor zich waarop een laptop zo groot als een kleine aktetas staat. Hij leest zijn aantekeningen nog eens door voor het live-tv-debat waar hij aan zal meedoen zodra hij in Moskou aankomt. Ze hadden uiteraard met een van zijn twee privétoestellen kunnen vliegen, maar dit hoort allemaal bij de campagne, dit magistrale proces door de delen van Rusland die de meeste politici negeren. Zo stuurt hij de onteigende horden in de provincie de boodschap dat ze niet zijn vergeten, niet door hem in elk geval, en zo vergaart hij de populistische stem van één ontevreden boer tegelijk.

Aanvankelijk had hij gearzeld over het gouden rijtuig. De afgelopen twee winters hier waren streng. De mensen lijden honger. 'Ik wil er niet van worden beschuldigd dat ik met mijn rijkdom pronk,' had hij zijn stafchef laten weten.

De man had zijn wenkbrauwen opgetrokken. 'Met alle respect, maar u komt op een kaartje van de gewone burger aan de macht,' had hij gezegd, 'de man die vanuit het niets kwam om de wereld te veroveren. Het volk wil iemand die alles belichaamt wat zij niet hebben. Waarom zouden ze willen worden vertegenwoordigd door een man die niets heeft van waar zij naar streven, door een man die nog steeds net als zij is?'

Vasili Federov heeft zich grote moeite getroost om zijn Russische geloofsbriefjes waar te maken. Hij heeft honderden miljoenen geïnvesteerd in technologische infrastructuur en nationale doelen, heeft een burgemeesterschap gekocht en een begin gemaakt met het meedogenloos en stelselmatig opruimen van

de straten van de stad waar hij met hulp van zijn eigen hoogopgeleide particuliere milities over heerste. Hij is getrouwd met de dochter van de president en heeft zich ondergedompeld in de Russische cultuur door geld te steken in films, toneelstukken en dansgezelschappen die hem dood vervelen als hij er langer dan een minuut naar moet kijken. Heeft uur na uur taallessen doorstaan, zodat hij nu met slechts het lichtste accent vloeiend Russisch spreekt. Toch zijn er nog steeds problemen, zoals het gouden rijtuig, die hem herinneren aan het feit dat hij nog altijd een buitenstaander is, dat hij Christopher Clay nog helemaal achter zich moet laten.

De trein snelt door tijdzones; acht, tegen de tijd dat ze op hun bestemming aankomen. Ze zijn al lang voorbij het Baikalmeer – het grootste, diepste zoetwatermeer ter wereld – en Goelag Perm-36, het werkkamp waar door de jaren heen zoveel dissidenten werden vastgehouden. Federov heeft weinig sympathie. De Russische vondeling die ongelukkig geadopteerd werd door Amerikanen en opgroeide in het Middenwesten, die zich een buitenstaander voelde, een rareiteit, die altijd naar zijn moederland hunkerde of misschien alleen naar zijn moeder. Hij heeft geen tijd voor mensen die kritiek zouden hebben en de boel zouden ontwrichten.

De trein stopt bij meerdere stations, en bij elk daarvan staat, behalve de straatventers en de reizigers die wachten om in te stappen, een kluwen mensen in de kou: de vrouwen met broeken onder jurken onder truien onder jassen, de mannen met roodrauwe wangen waar de wind hen gevild heeft. Ze wachten op hem, om een glimp op te vangen van het gouden rijtuig en de man die erin zit. De man die hun verandering heeft beloofd. De selfmade miljardair die met niets begon, met minder dan niets, en fortuin maakte in Amerika, maar het hier zal uitgeven. Niet slechts in de steden waar de oligarchen hun paleizen hebben, maar in de naargeestige industriesteden en de verwaarloosde plattelandsdorpen. De man die zegt wat zij willen horen: dat massamigratie de hulpbronnen opdroogt en Rus-

lands nationale identiteit verwatert, dat de grootstedelijke centra het land leegzuigen en niets overlaten voor alle anderen. Dat de Sovjet-Unie kan worden herbouwd, sterker kan worden door alle mensen wier hart nog steeds Russisch is weer op te nemen, ook al zouden ze gedwongen kunnen worden om onder een Estse of Oekraïense vlag te leven.

Maar er is altijd dat vraagteken, hè? Het accent dat hij zo hard probeert te verbergen. Zijn zachte handen en schone nagels. Zijn pak. Zijn bril zonder montuur. Hij past hier niet in het politieke verhaal. Hij komt niet van oud geld en klom niet op door de rangen van het Russische leger. Daarom zijn ze hierheen gekomen: om het met eigen ogen te zien.

Dus op elk station moet hij zich tonen in de deuropening van de trein, en Irina moet haar donkere bril opzetten en ook haar bescheiden glimlach, die als een papiersnee in haar gladdige gezicht is. En ze moeten zwaaien. En soms gooit hij cadeautjes naar de menigte: potloden met zijn naam in gouden letters op de zijkant gedrukt, snoepjes voor de kinderen.

Nu zijn ze door het Oeralgebergte en passeren ze Jekaterinenburg, waar tsaar Nicolaas en zijn gezin werden vermoord. Opnieuw koestert Federov geen sympathie. Alles heeft zijn tijd. Naarmate ze dichterbij Moskou komen, wordt het landschap meer industrieel: rook uitbrakende fabrieken en monsterlijke vrachtwagens, grijze steden omringd door woonblokken.

Irina neemt plaats aan haar kaptafel en brengt met een dikke, zachte kwast haar make-up weer aan.

‘Vergeet je armband niet,’ zegt Federov.

Het is de eerste keer vandaag dat hij iets tegen haar zegt. Ze trekt een gezicht, maar haar spiegelbeeld beweegt nauwelijks, dankzij de botoxbehandelingen die haar privéarts haar elke drie maanden geeft.

De armband betovert haar en doet haar tegelijkertijd walgen, hoewel ze weet dat hij miljoenen waard is. Hij is gemaakt van massief goud, afgezet met diamanten, afgezien van één vlak

stukje dat is gegraveerd met willekeurige stippen en kronkels die haar niets zeggen. ‘Hij wordt de Armband van Trouw genoemd,’ had haar echtgenoot verteld toen hij hem gaf, en toen hij het sluitinkje om haar pols deed, voelde het als een handboei. Tot haar afkeer trof ze aan de binnenzijde gegraveerd de initialen NC aan. Tweedehands is voor haar een gruwel, het idee dat ze iets moet dragen wat om iemand anders’ huid heeft gezeten. Maar Federov dringt aan, op zijn manier. Hij verheft niet zijn stem, maar bezorgt haar wel kippenvel.

Ze doet de armband om.

Irina is de dochter van een president en is praktisch als royalty opgegroeid in een huis waar er zodra je je glas optilt iemand toesnelt om de tafel af te vegen voordat je de kans hebt gehad om het weer neer te zetten. Zij alleen koos deze man, Vasili Federov of Christopher Clay, dus ze kan nooit toegeven dat haar zacht sprekende man met zijn zachte handen haar doodsbang maakt. Er zit een zwart gat ergens bij hem vanbinnen en ze heeft geen idee hoe diep het is.

‘Heeft hij je ooit aangeraakt?’ vroeg haar zus ooit, toen ze had gezien dat ze ineenkromp telkens als hij in de buurt kwam. En toen Irina haar hoofd schudde, had ze gezegd: ‘Waarschijnlijk omdat hij bang is voor onze vader.’ ‘Nee,’ had Irina haar gecorrigeerd. ‘Omdat hij het niet kan verdragen om me aan te raken.’

Ze naderen de hoofdstad. Federov stopt zijn laptop weg en gaat bij zijn koffer staan, die opengeslagen op het bed ligt. Ze ziet zijn handen, met die schone, volmaakt gevormde nagels, die in het zijvak reiken, en ze weet waar hij naar op zoek zal zijn. Ze walgt ervan, van deze obsessie van hem. Ze heeft mannen gekend met een fetisj voor voeten, voor bondage, voor onbeschrijfelijke seksuele praktijken. Maar dit ding van haar man bezorgt haar de rillingen. Het stukje stof dat ooit blauw was, maar nu grijs is en vettig van ouderdom en het vele aanraken. Zijn enige link met de moeder die hem afwees, niet alleen bij de geboorte, toen ze hem in de deken gewikkeld – waarvan dit

ellendige lapje het enige is wat is overgebleven – in een telefooncel achterliet, maar nog een keer toen hij als jonge all-American man die nog steeds in een gelukkig einde geloofde naar Rusland vloog en haar opspoorde in een torenflat aan de rand van Novosibirsk in het zuidwesten van Siberië, waar ze de deur voor zijn gezicht dichtsmeet. Daarna had hij de afwijzing van zijn vader, een voormalig KGB-officier, wel half verwacht, maar de schok daarvan had zich toch nog als een kanter door het zachte merg van hem gevreten en zijn emoties dichtgeschroeid.

Dit alles vertelde hij haar aan het begin van hun huwelijk, toen er nog sprake was van enige tederheid tussen hen. Voordat vertrouwelijkheden wapens werden die ze tegen elkaar konden inzetten. Irina had naar haar vader moeten luisteren. Geboorte is belangrijk. De zuiverheid van het bloed dat door je aderen stroomt doet ertoe. Vasili Federov staat misschien op het punt om de belangrijkste man in het land te worden. Zoals *The New York Times* vorige week in een commentaar schreef, kan hij weleens de grootste bedreiging zijn voor de huidige wereldvrede, maar diep vanbinnen zal hij altijd beschadigd zijn.

Op het perron van station Jaroslavski in Moskou wacht hun een ontvangst. Niet door Irina's vader, Vladimir Sokolov, maar door leiders van nationale extreemrechtse bewegingen, waaronder de Russische Nationale Eenheid en de Beweging tegen Illegale Immigratie. Federov is verheugd om ook vooraanstaande figuren te zien uit de Oostenrijkse Vrijheidspartij FPÖ en Lega Nord uit Italië en zelfs Vlaams Blok uit België.

Hij kijkt even om zich heen, op zoek naar het gezicht dat hij het hardst nodig heeft; de man die zijn streven naar de absolute macht, het presidentschap van het grootste land ter wereld, de meeste legitimiteit zal geven. Hij is er niet. Federov klemt zijn kaken zo stevig op elkaar dat er een spiertje in zijn wang trilt. Hij heeft zoveel geïnvesteerd, alles eigenlijk.

'Waar is hij?' sist hij tegen Sergei Denisov. Die haalt zijn

schouders op. De rechterhand van Federov, kort en gedrongen, met haar dat na de nodige transplantaties als jong gras en daarna geverfde kastanje uit zijn schedel lijkt te ontspruiten, in schrill contrast met zijn dikke zwarte wenkbrauwen, heeft een vlezig gezicht waarin zijn donkere ogen als kiezelstenen verzonken liggen. Federov heeft een hekel aan hem, maar hij heeft Denisovs reputatie als hardliner en zijn lange militaire staat van dienst nodig. 'De Slachter van Grozni', zo heeft de westerse pers hem gedoopt na de wreedheden die onder zijn bevel in Tsjetsjenië werden gepleegd. Maar met angst komt respect, en Denisovs geloofsbrieven bieden enig tegenwicht voor de vragen over Federovs eigen afkomst.

Maar in de menigte op het perron zwelt nu een geroezemoes aan, en hier komt hij dan, onmiskenbaar in zijn koepelvormige witte hoofdtooi met het wapen op de voorzijde en het gouden kruis op de kroon. Hij draagt zwarte vloeiende gewaden met een zware gouden ketting en wordt geflankeerd door priesters die op dezelfde manier gekleed zijn. De openlijke goedkeuring van het hoofd van de Russisch-orthodoxe Kerk vormt de grootste stimulans voor Federovs hoop op het presidentschap; de miljoenen dollars aan liefdadige schenkingen en de belofte van een orthodox-christelijke zetel in de beleidsvormende tak van de regering waard. Terwijl de twee mannen elkaar de hand schudden, flitst een honderdtal camera's van de verzamelde fotografen. De foto's zullen wereldwijd worden gepubliceerd. 'Het nieuwe ultraconservatisme' noemen de kranten het. Federov heeft een hekel aan die term. Er is niets conservatiefs aan zijn visie om de ontevreden randgroeperingen van de politieke en sociale arena te verenigen, niet alleen in Rusland maar over de voormalige Sovjetstaten en verder naar het Westen toe, onder een moderne, populistische, anti-immigratievlag.

Ziet hij de ironie in, deze Vasili Federov, in het verleden Christopher Clay, van een man die in de vs opgroeide en voor de stars-and-stripes salueerde, naar films keek waarin de schurken steevast Russische namen hadden, en nu de buitenstaan-

ders, de binnenkomers, de onteigenden de schuld geeft van al het kwaad in zijn moederland? Nee, want hij beschouwt zichzelf als meer Russisch dan hen wier voeten nooit de Russische grond hebben verlaten, omdat hij ervoor kóós om hierheen te komen, om zijn uit de aderen van Amerika getrokken enorme rijkdom te investeren in het noodlijdende hart van Amerika's grootste vijand. Tot in het diepst van zijn wezen voelt hij zich een Rus.

Nu moet hij het Russische volk overtuigen van zijn toewijding en patriottisme, om het wantrouwen weg te nemen. Dat is de reden waarom hij zich na het fotomoment op het perron naar de tv-studio's van Rossija begeeft, het netwerk van zijn vriend en politieke running mate Anatole Poletov. Of misschien niet 'vriend', aangezien Federov de kunst van vriendschap nooit onder de knie heeft gekregen, maar ze zijn elkaar in elk geval van nut en verenigd in hun ijver voor de nieuwe wereldorde die ze aan het smeden zijn.

Gezeten in de make-upstoel is hij zenuwachtig, wat niets voor hem is, en hij moet zich inhouden om de arm van de visagiste niet weg te slaan. Als een irritant insect zoemt ze om hem heen. Ze heeft hem zijn bril laten afzetten en hij voelt zich naakt en kwetsbaar, waarbij de wereld achter een wazig scherm voor hem verborgen wordt.

'Genoeg!' bitst hij. Ze moet ophoepelen, zodat hij zich kan concentreren op wat hij straks gaat zeggen. Wat hij gaat beloven.

Onder de studiolampen voelt hij zichzelf opgloeien, maar hierin heeft hij het voordeel op zijn tegenstander, vicepresident Zjoeravlev, die duidelijk zichtbaar transpireert. Federov voelt zijn zelfvertrouwen terugkeren. Het land – zijn land – roept om verandering. Zijn schoonvader, Vladimir Sokolov, heeft het tot een chaos laten afglijden, had het te druk met gezellig doen met het Westen – pijlijndiplomatie die de zakken vult van de energiebaronnen die hem steunen – om te zien dat zijn landgenoten verhongeren. Er zit een leemte in het hart van de Russische politiek en het is deze leemte die Federov wil vullen.

Maar eerst moet hij zich bewijzen aan het volk. En hij weet precies hoe hij dat gaat doen.

Het debat vangt aan. Ze praten over binnenlandse politiek, over internationale dreigingen. Federov zet zijn claim uiteen dat hij een vernieuwer is, maar waarschuwt tegelijkertijd voor het tempo van veranderingen in het land. Hij praat over drugs-misbruik en criminele bendes, koppelt ze aan de Oezbeken en de Tadzjiken, en probeert zijn Amerikaanse opvoeding in zijn voordeel te gebruiken. 'Ik heb met eigen ogen gezien waartoe de eindeloze zoektocht naar zelfontplooiing kan leiden. Ik heb gezien dat het kan uitgroeien tot een kanker die de maatschappij van binnenuit opvreet.' Bij dit alles blijft hij wel voorzichtig om zich niet al te kritisch uit te laten over het oude regime, om lippendienst te bewijzen aan Sokolovs prestaties. Dit is immers nog steeds Rusland.

Het zweet drupt van Zjoeravlevs voorhoofd als hij ziet dat de vaart van het debat uit zijn handen glipt. Hij haalt uit waar zijn tegenstander het kwetsbaarst is. 'Als buitenstaander beseft u misschien niet...' zegt hij, en: 'U als immigrant...' Federov knarst met zijn tanden – zijn tandarts zal niet blij zijn – maar blijft wezenloos voor zich uit staren. Hij praat in de camera over het stadje waar hij als pasgeborene werd gevonden, diep in de lege buik van Siberië. Een Russisch stadje, zegt hij, waar echte Russen wonen. Hij zet het niet af tegen de naar het Westen overhellende metropolen Moskou en Sint-Petersburg, maar de conclusie is duidelijk. Hij herhaalt zijn verhaal over hoe hij bewust voor dit land koos, in tegenstelling tot de mensen die, geboren met een zilveren lepel in hun mond, ervoor kozen om de rijkdom die Rusland hun gaf uit te geven in het zuiden van Frankrijk of Londen of het Midden-Oosten. Hier haakt Zjoeravlev, die dit jaar zeven maanden op zijn privé-eiland voor de kust van Dubai heeft doorgebracht, een vinger in de kraag van zijn overhemd om het wat lossere te trekken, wat het ongelukkige gevolg heeft dat de aandacht naar de slappe huid van zijn hals wordt getrokken.

Zjoeravlev voelt de grond onder zich afbrokkelen en zoekt verwoed om zich heen naar een zoethoudertje voor het volk: voorgenomen belastingverlagingen, een verhoging van de staatspensioenen. 'Niet alleen zorgen wij voor een sterk politiek leiderschap, we nemen ons werk als cultuurbewakers ook serieus.' Hij somt de monumenten op die zijn regering heeft gebouwd. De musea die ze hebben geschonken. Hij werkt toe naar een climax. 'Er kan geen groter blijk zijn van onze toewijding aan de culturele verrijking van onze grootse natie dan de prachtige tentoonstelling die we onlangs onder internationale toejuichingen hebben onthuld. Ik heb het uiteraard over de meesterlijke replica, het hoogtepunt van vijftientig jaar vakmanschap en voor een bedrag van elf miljoen dollar, van dat ultieme symbool van Russische grootsheid en glorie, het achtste wereldwonder dat zestig jaar geleden door de nazi's van ons werd gestolen, om zonder een spoor te verdwijnen. De unieke Barnsteenkamer.'

Zodra de woorden zijn uitgesproken, weet Federov dat hij hem heeft, en hij proeft de triomf op zijn tong. Dit is het moment om zijn overwinning door te drukken. 'Replica?' De minachting druipt van zijn lippen. 'Heel kenmerkend voor deze regering om haar volk af te schepen met een imitatie van de schat die rechtmatig van ons is. Om u te tonen hoeveel ik van dit land hou, mijn land, doe ik het Russische volk een plechtige belofte om mijn toewijding te bewijzen.' Hij draait zich zo dat hij recht in de camera kan kijken. 'Als u mij uw steun geeft, beloof ik u niet een replica, niet een vervalsing, niet een dure imitatie terug te geven... maar de échte Barnsteenkamer.'

Er is geen publiek in de studio, maar het opgewonden geroezemoes dat opklinkt vanuit de tv-ploeg en de onverhulde ontzetting op het uitgezakte gezicht van Zjoeravlev vertellen hem alles wat hij moet weten.

DEEL 1

1

Bijna vijfenzestighonderd kilometer van de studio in Moskou, het toneel van Vasili Federovs tv-triomf, op het punt waar Noord-Thailand raakt aan Myanmar en Laos in een gebied van Zuidoost-Azië dat alom bekendstaat als de gouden driehoek, zwaait een gestalte loom in een hangmat aan de houten veranda van een bamboehut aan de rand van Chiang Saen.

Aubrey Argylle is begin twintig, een en al lange ledematen en brede schouders, met heldere ogen en een krachtige kin die wordt verzacht door een kuiltje, en donker, krullend haar dat hij naar achteren heeft gebonden met een bruin elastiekje dat hij die morgen van de vloer van het postkantoor heeft opge-raapt. De strengen haar die eraan zijn ontsnapt, zijn kroezig door de warmte. Gisteren klom het kwik tot wel achtendertig graden en hoewel het vandaag een paar graden koeler is, is de luchtvochtigheid te hoog om het warme zweet te doen verdampen, dus in plaats daarvan vormt het een plakkerige laag op zijn huid.

Een van Argylles smalle blote voeten rust op de houten vloer en houdt zo de hangmat in beweging, maar de rest van zijn lichaam is stil. Het aantekenboekje waarin hij even daarvoor nog aan het schrijven was, ligt op zijn buik, de pen vergeten in zijn hand. Hij is nog niet lang terug van Wat Phra That Pha Ngao, een boeddhistische tempel op een heuveltop enkele kilometers buiten de stad, waar hij een klein groepje toeristen had begeleid op een wandeling. De tempel zelf stelt niet veel voor, maar biedt een adembenemend uitzicht over de rivier de Mekong en de bergen en rimboe daarachter, in Laos. 'Is dit

het?’ hadden de toeristen hem gevraagd. Ze keken reikhalzend in de andere richting naar de ruige heuvels van Myanmar, hoewel ze het nog steeds Birma noemen. ‘Bevinden we ons nu in de gouden driehoek?’

Argylle is wel gewend aan de teleurstelling van toeristen die hierheen zijn gekomen in de verwachting hele karavanen met opium beladen muilezels over de verre bergkammen te zien zwoegen. De opiumhandel die dit gebied van de jaren zestig tot de jaren negentig berucht maakte, is grotendeels naar Afghanistan verplaatst. Er opereren wel nog steeds tribale bendes, vooral de krijgsheren aan de Myanmar-kant, en opium wordt nog steeds van de papavervelden op de bergtoppen doorgesluisd naar Chiang Rai en Bangkok en vervolgens naar Amerika en Hongkong. Maar de overgebleven smokkelaars handelen nu doorgaans in crystal meth, dat lucratief is maar niet de oldskool glamour heeft waar de toeristen naar op zoek zijn.

Argylle kan hun vertellen dat er helemaal niets glamoureuus is aan de drugshandel.

Als je Argylle zou vragen hoe lang precies hij hier in dit tropische achterland een bestaan bij elkaar heeft geschraapt, zou hij je een vaag antwoord geven. ‘Een paar jaar,’ zou hij kunnen zeggen, ook al zijn het er meer dan vijf geweest. Het feit dat hij op een dood spoor is beland, wil hij niet onder ogen zien.

Hij weet waarom hij hier terugkwam: op zoek naar antwoorden. Maar hij heeft geen idee waarom hij is gebleven.

Hij hijst zichzelf overeind en slaat zijn inmiddels warme bier achterover. Bij het betreden van de hut, die bestaat uit over een houten geraamte gelegde houten planken, bamboewanden, een dak en ramen zonder glas, open naar de broeierige lucht, loopt hij naar een houten plank op twee lege olievaten, die dient als boekenplank voor een rij flink beduimelde paperbacks, waarvan een aantal goedkope van het vliegveld, die backpackers onderling met elkaar ruilen, en andere meer verrassend. Camus, Kafka, James Baldwin. Aan de andere kant

een stapel aantekenboekjes, waar Argylle het exemplaar bovenop legt waar hij eerder nog in aan het schrijven was.

De meeste aantekenboekjes zijn van die goedkope die hij in de stad koopt. Alleen het boekje helemaal onderop is anders: dik en in leer gebonden, met aan de onderkant nog net zichtbaar een boekenlegger van satijn. Hij hoeft het niet open te slaan om te weten wat er op de binnenkant van het omslag staat: *De wereld is te mooi om niet alles op te schrijven*. Een cadeautje van zijn moeder, de kerst voordat ze overleed. Hij sloeg het zelfs nog nooit open, mompelde slechts een dankjewel en vergat het helemaal onder in zijn koffer. Pas maanden later, na alles wat er was gebeurd, opende hij het, streek het dikke, roomkleurige gelinieerd papier glad en begon te schrijven; beschrijvingen van dingen die hij heeft gezien, flarden van gesprekken. En hij is niet meer opgehouden. Al deze boekjes vol woorden.

Hij schrijft aan haar. Dat weet hij. Hij schrijft haar over de wereld die zij niet meer kan zien.

Argylle tilt de zoom op van het muskietennet dat aan een haak aan het plafond hangt, en pakt een spijkerbroek van het dunne eenpersoonsmatras op de vloer. De eerste keer dat hij de bergen in trok, had hij een korte broek gedragen. Die fout heeft hij sindsdien niet meer gemaakt. Op de treden van de veranda staat een paar haveloze oude sneakers – ze ruiken niet best, dus hij bewaart ze buiten – en hij schuift zijn voeten erin zonder moeite te doen om de veters los te maken. Een verschoten Johnny Cash-T-shirt maakt de look compleet.

Zijn plan is om de motorfiets te nemen naar het noorden, voorbij Sop Ruak – het stadje waar Thailand grenst aan Laos en Myanmar – en omhoog de heuvels in. Strikt genomen steek je dan de grens over naar Myanmar, dat nog steeds onder een streng militair bewind staat, maar hij heeft zijn verhaal gereed mocht hij ooit staande worden gehouden: een toeristengids die op zoek is naar nieuwe routes. Het is anders dan vroeger. Overal zijn er tekenen dat de regio volop in beweging is. Maar

ondanks het nieuwe witgewassen imago is Argylle zich terdege bewust van de gevaren die hier nog altijd op de loer liggen. Heroïne heeft dan misschien plaatsgemaakt voor crystal meth, maar vergis je niet, het is nog steeds een dodelijke handel. De verdiensten zijn duizelingwekkend – miljarden dollars – en dat geldt ook voor de risico's. In deze jungle zijn internationale criminele bendes actief, ondanks de borden overal waarop staat dat iedereen die drugs smokkelt de doodstraf kan krijgen. Krijgsheren, triades, zelfs de Russische maffia. Dit zijn geen mensen met wie je een biertje wilt drinken, en het is niet ongevoel dat er een afschuwelijk verminkt lijk wordt gevonden. Alleen op eigen risico waag je je op het terrein van een concurrerende bende.

En waar is hij echt naar op zoek, Argylle, als hij met zijn motor over het onverharde pad achter Sop Ruak omhoogtuft? Wat voert hem telkens weer terug de jungle in, waardoor hij vastzit in dit patroon dat zijn leven is?

Hij gooit de motor neer en begint aan zijn klim over een nog net zichtbaar pad door het steeds dichter wordende struikgewas. Naast een paar flessen water heeft hij een klein kapmes meegenomen in zijn rugzak, om de dichte vegetatie weg te hakken. Het is warm, ondankbaar werk, waarbij zijn voeten bij elke stap rood stof doen opwaaien. Door het bladerdak van het regenwoud boven zijn hoofd oogt de lucht moddergeel. Zo af en toe stuit hij op een dikke rol prikkeldraad: pogingen van Myanmar om zijn grenzen af te bakenen. Hij is op weg naar een van de Akha-dorpen. De Akha zijn een van de bergstammen, ontheemden uit China of Tibet, die niet welkom zijn in een van de drie landen die hier samenkomen. In het verleden werd de stam nauw verbonden met de papaverteelt voor opium, maar nu verdienen ze de kost met de verkoop van kunstvoorwerpen die ze maken en smukken ze zichzelf op om te poseren voor foto's met de toeristische groepen die de trektocht hiernaartoe maken.

Argylle spreekt vloeiend Thai, en ook Arabisch, Mandarijn,

Spaans, Frans, Duits en Russisch, maar de Akha hebben een heel eigen dialect en met hen praten, hun zijn vragen stellen, is een traag proces. In zijn zak heeft hij de foto's van zijn ouders, de randen groezelig door het gebruik.

Maar als hij nog een uur te gaan heeft tot de open plek waar de karakteristieke bamboehutten met rieten daken op houten palen boven de aarde staan, houdt Argylle plotseling halt.

Boven het zachte getjirp van de kikkerbek, het schelle gekras van de smaragdgroene breedbek met lange staart en de roep van een grasmus in de hoge takken, boven het geplof van zijn sneakerzolen in het stof onder zijn voeten en het gekraak van droge bladeren en takjes, klinkt in de verte het lage gezoem van een licht vliegtuig.

Onmiddellijk tuimelt Argylle terug in de tijd naar een piepklein vliegveld in de jungle, met slechts drie of vier toestellen, samengeperst in een cockpit terwijl zijn vader hem uitleg geeft over de instrumenten. De adrenalinestoot die eerste keer dat de wielen van het vliegtuig van de grond komen, wetend dat het nu allemaal in zijn handen ligt. De vliegvelden veranderen – Brazilië, de Filipijnen, West-Afrika, Zuid-Spanje, overal waar het import-exportbedrijf van zijn ouders hen voert – maar altijd is er een vliegtuig, en altijd zijn vader; ongeduldig, wispelturig, veeleisend, liefhebbend. Gecompliceerd.

Argylle loopt naar een open plek zodat hij het vliegtuig kan zien. Eenmotorig, misschien iets voor zes personen, met een propeller op de neus en blauw-met-gouden markeringen. Dit toestel heeft hij eerder gezien, op het piepkleine vliegveld in Mong Hsat, over de grens in Myanmar toen zijn vader en hij een weekendje weg waren en daar hun Cessna had laten landen.

‘Is het waar dat de CIA hier ooit een heroïnesmokkeloperatie heeft uitgevoerd?’ had iemand uit Argylles toeristengroep hem eerder gevraagd. Hij had zijn schouders opgehaald. Mogelijk, vertelde hij de groep. De vs wilde Myanmar, Laos en Thailand vrijhouden van de invloed van communistisch China, dat

slechts een paar honderd kilometer verderop ligt. Om dit te bereiken hadden ze de KMT gesteund: Chinezen in ballingschap die hun land op de communisten wilden heroveren en hun strijd financierden met opbrengsten uit de heroïnehandel. Of de CIA bij dit soort dingen betrokken was, direct of indirect, daar kon je naar gissen, maar ze bouwden in elk geval radiomasten in het gebied en ook hielpen ze bij het bekostigen van dat piepkleine vliegveld, nu grotendeels in onbruik geraakt, op zo af en toe een bezoekend contingent van de CIA of DEA na.

Nog steeds verloren in het verleden – een ander leven – volgt Argyllie het toestel door de lucht.

Klabam! Een oorverdovend lawaai doorklieft de rust van de jungle, en de vogels vallen stil. Heel even komt de wereld tot stilstand, verstilt al het leven. Het kleine vliegtuig zweeft geluidloos in de lucht. Dan... Het onmiskenbare geluid van een sputterende motor.